

är krut i sig över 30 år efter debuten. På bilden Markus Qvarnström och Peter

FOTO: IVAR JANSSON

Lite för väluppfostrad Pierro – men magiska slutsekunder

MUSIK

KATRINA KAMMARMUSIKFESTIVAL:
"MÅNGALEN"

Medverkande: Kerstin Avemo (sopran), Emil Holmström & Kristoffer Hylidig (piano), Ziliacuskvartetten, Eriikka Maalismaa, Malin William-Olsson och Cecilia Ziliacus (violin), Yivali McTigert Ziliacus (viola), Kati Raitinen & Carl-Oscar Österlind (cello), Sara Hammarström (flöjt), Viktor Wennesz (klarinet)

Tid och plats: Jomala kyrka den 9 augusti.

Katrinans konsert på fredagskvällen bestod av tre olika delar. En del representerades av tre franska tonsättare med tonal musik från ett idylliskt Europa – elegant, känslig och vacker musik som förgyller stunden: Gabriel Faurés sång Clair de Lune (Män-sken) och Claude Debussys pianostycke med samma namn, två sånger av Debussy och två stycken för violin och piano av Lili Boulanger. Den andra konsertdelen rymde två samtida nordiska tonsättare vars modernistiska tonspråk ger nya upplevelser. Finska Lotta Wennäkoskis stråkkrio Sinne och islänningen Steingrímur Rohloffs nyskrivna stråkkvartett nr 2 använder de gamla vedertagna klassiska genrererna som var levande redan på Haydns tid, men de fyller de gamla formerna med musik som ligger långt från Haydn. Laddat och skirt om vartannat, förvisso spännande och ambitiöst och förstklassiga utföranden av superba musiker, men med tanke på det enorma utbud av nyskriven västerländsk konstmusik som hela tiden produceras så ska det mycket till för att skilja ut sig ur mängden.

Konsertens tredje del – Arnold Schönbergs Pierrot Lunaire (Pierrot i mänsken) – skilde dock ut sig redan vid premiären i Berlin 1912. När den viktiga och vitsminkade olyckliga clownen Pierrot trädde ut på scenen blev det skandal. Hon sjöng inte. Hon talade inte. Hon levererade ett slags kusligt spökspråk som man låtsasskrämmer barn med. Ett ögonvittne från urpremiären i Berlin berättade att delar av publiken fnyste, buade, hänskrattade och skrek okvädningsord åt både solisten och Schönberg.

När man hör den här musiken dyker funderingar upp om dröm, det undermedvetna och det absurda – Freud, Salvador Dalí, Paul Klee (med sina till synes löjliga barnteckningar som egentligen bär på djupa existentiella grubblerier). Det är heller ingen tillfällighet att Schönberg inte har preciserat för vilken typ av röst rollen ska gestaltas, men den brukar framföras av en klassiskt skolad sopran, men, det går

Konserten i Jomala kyrka var tredelad.

FOTO: IDA K JANSSON

Är det så att Schönberg tar oss med på en skräckfärd i vårt inre, eller tar han oss till ett magiskt land utan vedertagna referensramar, eller ligger det något i kommentaren att Schönberg i Pierrot Lunaire gav uttryck för en föräring om den katastrof som så djupt skadade den västerländska civilisationen och i vars efterföljd vi fortfarande lever? Knappt två år efter premiären av Pierrot Lunaire bröt första världskriget ut.

Kerstin Avemo är en stor sångerska. Hon är bombsäker, har stark utstrålning och kraft och känslighet, men enligt min mening kom hon inte riktigt åt Pierrot. I stora stycken sjöng hon för skolan och var i många stycken nästan lite för väluppfostrad så att varken den vulgära tyska cabaretatmosfären eller den halvgalna plågade Pierrot riktigt infann sig", skriver Nyans recensent. FOTO: PETER KNUTSON

tydligt också bra med en teatralisk violinist eller karismatisk popsångerska, eftersom både "avant-popsångerskan" (Wikipedia) Björk och violinstjärnan Patricia Kopatjinskaja med stor framgång framfört Pierrot Lunaire. Noterna i sångstämman är försedda med ett litet kryss, som markerar att de inte ska sjungas som normalt utan snarast deklamerat. Musiken är atonal och atmosfären surrealistisk med inslag av galenskap och tysk dekadent cabaretradition med sin undrevärldsatmosfär. Sångerna är korta, mellan en och två minuter, den kortaste – när Pierrot hänger sig – tar 10 sekunder.

Kanske hade det hjälpt att använda den för stora vita Pierrotkostymen och vitsminkning i ansiktet? Men ju länge Kerstin Avemo kom in i verket desto bättre blev det. Slutsekunderna var magiska när hon viskade slutorden. Kerstin Avemo beledsagades av en förnämlig ensemble som trots det ytterst komplicerade och detaljerade partituret backade upp henne mästertligt. Publiken var uppmärksam och berörd och framförandet belönades med långa intensiva applåder.

ANDERS GABRIEL SUNDSTRÖM
kultur@nyan.ax

...något för alla

entusiastisk och ung publik. Där hittar vi **Ines Hermans, Rebecca Hermans, Andreas Packalén** och **Jack Packalén**.

– Vi är här och dansar lite med barnen, berättar Rebecca Hermans.

Hur tycker ni det har varit?

– Det har varit bra! Roligt att det händer något för barnen.

Efter Pappa Kapsyls energiska spelning är det dock slut på krafterna.

– Sedan ska vi hem och sova, säger Andreas Packalén.

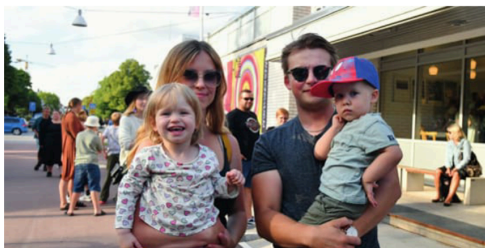
Allt regnade inte bort

Trots kvällens regn var det en stadig skara som höll sig kvar

på stadens olika kulturrevenemang även efter mörkrets inbrott. På Lilla Holmens strand spelade Alberto & Otto och **Tilde Westergård** med en brasa Strandnäs frivilliga brandkår höll i som kuliss, innan kvällen avslutades med eldshow. På museet spelade Stella Vokalembensemble och återuppständna 80-talshjältarna Gycklarnas afton, medan man på Emmausgården bland annat kunde uppleva den suggestiva scenföreställningen GRÄNS/FALL.

IVAR JANSSON

ivar.jansson@nyan.ax
tfn 23 444

Ines Hermans, Rebecca Hermans, Andreas Packalén och Jack Packalén dansade till Pappa Kapsyl.

FOTO: IVAR JANSSON

Anna Häggblom, Zandra Lundberg och Moniz Lindroos hann med både musik och inköp av t-skjortor.

FOTO: IVAR JANSSON